

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Гончар Валерії Станіславівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України

Київ
4 березня 2026 року
№ 49-2(П)/2026

Справа № 3-32/2026(73/26)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у такому складі:

Лемак Василь Васильович – головуючий,
Водянніков Олександр Юрійович – доповідач,
Городовенко Віктор Валентинович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Гончар Валерії Станіславівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Водяннікова О.Ю. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Гончар Валерія Станіславівна (далі – Заявниця) – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням (вх. № 18/73 від 9 лютого 2026 року) перевірити на відповідність частинам другій, третій статті 22 Конституції України (конституційність) пункт 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства

України (далі – Кодекс), згідно з яким не підлягають касаційному оскарженню судові рішення у справах незначної складності та інших справах, розглянутих за правилами спрощеного позовного провадження (крім справ, які відповідно до Кодексу розглядаються за правилами загального позовного провадження), крім випадків, якщо: касаційна скарга стосується питання права, яке має фундаментальне значення для формування єдиної правозастосовної практики; особа, яка подає касаційну скаргу, відповідно до Кодексу позбавлена можливості спростувати обставини, встановлені оскарженим судовим рішенням, під час розгляду іншої справи; справа становить значний суспільний інтерес або має виняткове значення для учасника справи, який подає касаційну скаргу; суд першої інстанції відніс справу до категорії справ незначної складності помилково.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

2.1. У квітні 2024 року Заявниця у зв'язку із втратою паспорта громадянина України у формі ID-картки звернулася до Уманського відділу Центрально-південного міжрегіонального управління Державної міграційної служби (далі – Міграційна служба) із заявою про оформлення і видачу їй паспорта у формі книжечки відповідно до Положення про паспорт громадянина України, затвердженого Постановою Верховної Ради України від 26 червня 1992 року № 2503–XII зі змінами. Заявниця також зазначила в заяві, що не дає згоди на збір і оброблення своїх персональних даних і вимагає знищити ці дані, внесені до Єдиного державного демографічного реєстру на підставі „помилково, неусвідомлено підписаної“ нею раніше згоди на оброблення цих даних у зв'язку з оформленням нею паспорта у формі ID-картки.

Міграційна служба листом від 27 квітня 2024 року відмовила Заявниці.

Заявниця звернулася до Черкаського окружного адміністративного суду з позовом до Міграційної служби, в якому просила визнати відмову Міграційної служби у видачі їй паспорта громадянина України у формі книжечки

протиправною і зобов'язати Міграційну службу оформити та видати зазначений паспорт.

Черкаський окружний адміністративний суд, розглянувши справу за правилами спрощеного позовного провадження, рішенням від 30 грудня 2024 року, залишеним без зміни постановою Шостого апеляційного адміністративного суду, у задоволенні позову Заявниці відмовив.

Позиція судів першої та апеляційної інстанцій мотивована, зокрема, тим, що „позивач, звертаючись за оформленням паспорту громадянина України у формі ID-картки, вже надавав згоду на обробку персональних даних із використанням засобів Єдиного державного демографічного реєстру, і унікальний номер запису в Реєстрі вже було сформовано, що, у свою чергу, свідчить про безпідставність покликання позивача про негативне ставлення до цифровізації документів; використання позивачем з 2017 по 2024 рік паспорта громадянина України у вигляді ID-картки, при виготовленні якого ним було надано згоду на обробку персональних даних та присвоєно унікальний номер запису в Реєстрі, який є єдиним та присвоюватись повторно не буде, свідчить, що отримання паспорта громадянина України у вигляді ID-картки замість раніше втраченого жодним чином не порушує права позивача та в будь-якому разі не є втручанням у приватне і сімейне життя <...> небажання позивача отримати паспорт громадянина України у формі ID-картки є необґрунтованим та суперечливим“.

Колегія суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду ухвалою від 3 листопада 2025 року відмовила у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Заявниці, зазначивши, зокрема, що «оскаржуючи судові рішення у справі, розглянутій за правилами спрощеного позовного провадження, позивач зазначає про наявність виняткових обставин, передбачених у підпункті „в“ пункту 2 частини п'ятої статті 328 КАС України, які є передумовою для перевірки вмотивованості підстав, передбачених частиною четвертою статті 328 КАС України. Зокрема позивач стверджує, що розгляд цієї справи має виняткове значення для неї <...>. Суд відхиляє твердження позивача про те, що справа має виняткове значення для неї, оскільки

вони не підтверджені належними доказами та не обґрунтовані обставинами, які б виділяли вимоги скаржника у цій справі в якусь особливу категорію спорів, є винятковими та такими, що без судового захисту можуть призвести до незворотних наслідків. Інші, наведені у касаційній скарзі доводи та мотиви не дають підстав для висновку, що судові рішення, постановлені у зазначеній справі, можливо віднести до випадків, передбачених пунктом 2 частини п'ятої статті 328 КАС України».

2.2. Заявниця стверджує, що внаслідок застосування судом касаційної інстанції приписів пункту 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу грубо порушено „право на невтручання в особисте і сімейне життя, на добровільне волевиявлення у питанні щодо згоди чи незгоди на обробку персональних даних, гарантоване статтею 32 Конституції України <...> право на оформлення і отримання паспорта громадянина України, яке є правом на підтвердження приналежності до громадянства України“, а також порушено більшість конституційних прав, які Заявниця не може реалізувати без паспорта громадянина України, зокрема: право на достатній життєвий рівень, гарантоване статтею 48 Конституції України, право на охорону здоров'я, медичну допомогу, гарантоване статтею 49 Конституції України, право на свободу пересування, гарантоване статтею 33 Конституції України, право голосу на виборах, гарантоване статтею 70 Конституції України, та „багато інших прав, які не можна реалізувати без паспорта“.

3. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

3.1. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої

статті 77); конституційна скарга має містити конкретні приписи закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні приписи Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункти 5, 6 частини другої статті 55). Отже, Заявниця, стверджуючи про невідповідність оспорюваного закону України (його окремих приписів) Основному Закону України, повинна навести аргументи, які б свідчили про обґрунтованість змісту і вимог конституційної скарги.

Остаточним судовим рішенням у справі Заявниці є ухвала Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду від 3 листопада 2025 року про відмову у відкритті касаційного провадження. Пункт 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу був застосований судом касаційної інстанції як правова підстава для відмови у відкритті провадження.

3.2. Із доводів Заявниці вбачається, що її основні аргументи зводяться до тверджень про те, що суд касаційної інстанції неправильно оцінив наявність „виняткових обставин“, безпідставно відмовив у відкритті касаційного провадження та зловживав наданою йому дискрецією. Заявниця наполягає, що надала достатні аргументи щодо виняткового значення справи для неї, однак суд їх не врахував.

Отже, по суті предметом звернення Заявниці є не нормативний зміст оспорюваних приписів Кодексу як таких, а спосіб їх застосування судом касаційної інстанції у її справі та оцінювання судом конкретних фактичних обставин.

Водночас відповідно до статті 151¹ Конституції України та Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є засобом перевірки відповідності Конституції України закону (його окремих приписів),

застосованого в остаточному судовому рішенні, але не інструментом перегляду судових рішень чи повторного оцінювання встановлених судами фактів.

Конституційний Суд України не здійснює перевірку правильності встановлення судами обставин конкретної справи, повноти дослідження доказів чи обґрунтованості висновків щодо наявності або відсутності підстав для відкриття касаційного провадження. Такі питання належать до сфери правозастосування та процесуальної дискреції судів системи судоустрою України.

Отже, якщо аргументація конституційної скарги зводиться до тверджень про те, що „суд неправильно оцінив обставини“ або дійшов помилкового висновку щодо наявності виняткових підстав для касаційного перегляду, то такі доводи стосуються застосування закону у конкретній справі, а не перевірки його конституційності. Однак вирішення питань, пов'язаних зі сферою правозастосування, не належить до компетенції Конституційного Суду України, він не наділений повноваженнями перевіряти законність та обґрунтованість ухвалених судових рішень і правильність застосування судами законів України.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі.

3.3. Оцінюючи доводи Заявниці щодо порушення її права на „невтручання в особисте і сімейне життя“, „права на оформлення і отримання паспорта громадянина України“, включно з правом на оформлення і отримання паспорта у формі книжечки, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із того, що наведені у конституційній скарзі аргументи фактично стосуються відмови Міграційної служби у видачі паспорта громадянина України у формі книжечки, а також оброблення її персональних даних у Єдиному державному демографічному реєстрі.

Водночас предметом конституційного оскарження у цій справі є пункт 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу, який визначає умови відкриття касаційного провадження у справах, розглянутих за правилами спрощеного позовного провадження.

Оспорювані приписи Кодексу регулюють лише процесуальні питання касаційного перегляду судових рішень і не встановлюють правил щодо оформлення паспортів, функціонування Єдиного державного демографічного реєстру, збору чи оброблення персональних даних, а також не визначають змісту чи обсягу прав та обов'язків особи у сфері документування громадянства.

Отже, між оспорюваними приписами Кодексу та ствердженням Заявицею втручанням у її право на повагу до особистого і сімейного життя немає безпосереднього причиново-наслідкового зв'язку. Саме по собі застосування процесуального фільтра касаційного перегляду не призводить до втручання у сферу особистого і сімейного життя, а лише визначає межі доступу до касаційної інстанції.

За таких обставин наведені доводи не свідчать про те, що саме пункт 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу призвів до втручання у право Заявиці на „невтручання в особисте і сімейне життя“.

3.4. Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України дійшла висновку, що Заявиця не обґрунтувала тверджень щодо неконституційності пункту 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу. Отже, Заявиця не дотримала вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про

Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Гончар Валерії Станіславівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**